Una xerrada amb el Dimoni del Pont

(Per a la Blanca M & la Blanca C)

Si passeges pels voltants del pont de Pedra sempre, tard o d´hora, quedes servit... Pujava per la Rambla i just a l´entrada del pont, costat del quiosc, vaig adonar-me que un grup reduït parlava animadament, mentre un gos llop portava a la boca el que semblava un diari enrotllat. Mira-te´l!, vaig pensar. Encara hi ha gossos que van a comprar el diari i el porten a l´amo. Quan vaig ser a prop del ca, ara seia tranquil i havia deixat a terra el que jo pensava que era un diari. Era un tros de plàstic cilíndric rossegat, però. Feia cara d´avorrit el quisso. Pitjor: hi havia una tristesa infinita en els seus ulls.
Em vaig adonar llavors de què anava l´escena. El gos era ensinistrat, havia assenyalat una pobra noia a dos guardes, que eren com torres d´acer tipus cyborg. Un d´ells estava escrivint amb posat illetrat un paper sobre el pedrís del pont. L´altre gaudia, com el gos, del dolce far niente. La noia semblava atrafegada, atrapada entre les dues muntanyes uniformades. El gos trist no era un gos qualsevol, però. Vaig assabentar-me, dies més tard, que era la Blanca, una gossa policia molt digna, a qui fins i tot havien concedit una condecoració al mèrit policial caní. Suposo que el guardians de l´ordre ciutadà portaven alguna bossa de plàstic, per si un cas la gossa tingués necessitats. Les que solen sorgir als gossos quan passegen.
Volia quedar-me a veure com acabava l´escena. Però vaig pensar que hi havia una possibilitat no nul·la que al gos li passés pel cap assenyalar la meva presència i això fos interpretat malament pels cyborgs. Així que, dissimuladament, vaig endinsar-me cap al pont de Pedra. No feia sol i planava per la zona un calfred de boira sense haver-n´hi. A fi d´anar copsant com es desenvolupava el drama entre els dos policies, el gos i la noia, anava movent-me lentament per la vorera de la dreta, entrant per la Rambla. Així també veia si hi havia altres visitants a la llera del Senyar. Certament n´hi havia: dret, observant com sempre, l´ocellot blanc usual era allí. Clissant els peixots, per si un li esqueia per dinar. Uns quants ànecs xerraires i els gavians cridaners completaven l´estampa de l´areny. En aquest moment també el vaig veure a Ell. Era com una ombra esfumada, recolzada sobre la barana del pont. Em barrava el pas a la vorera, sense cap mirament. També vaig veure de qui es tractava. Era Aquell a qui tantes vegades la gent de la Quadrada i Santa Eugènia (ora pro nobis) s´ha posat a la boca. Discutint i clamant pel pont, que els va ser injustament arravatat pel govern de Ciutat de X. Ell era allí, segur, pel fet que els veïns l´anomenaven constantment. Tant parlar del pont del Dimoni sobre el Hüell i, ja ho veus, ja el teníem ací, al pont de Pedra, però. Diuen que Ell va construir el pont emprant només una nit. Ara, però, era el Diable al pont de Pedra en persona, a qui jo tenia davant. Somreia amb l´astúcia de Llucífer, o m´ho semblà. El seu entorn, a pesar de l´ambient fred, reverberava com solen fer les carreteres a l´estiu. Hola! Em va dir. Trametia una certa calidesa, un cert interès de parlar amb algú. Vaig pensar que els dimonis deuen sentir-se sols i abandonats, avorrits pel pes de l´eternitat del seu càstig. Aquest pensament em commogué. Vaig sentir compassió per a tots Ells. Li vaig fer un somriure de tornada, no pas gaire tendre. No es pensés que m´agradava la idea de fer-la petar amb l´Enemic així, sense més ni més. Hola! Va repetir, tot fent un gest amb la mà esquerra que semblava amical. A la dreta hi portava un bastó de vori acabat amb una bola roja, semblant a un enorme robí, on un foc intern cremava sense aturador. Els vianants passaven pel davant nostre. Sense parar esment de la trobada, com si fóssim invisibles, transparents. Estic amoïnat per la poca-soltada dels que, fa anys, haurien d´haver fet quelcom per retornar al seu lloc el que és Meu, va dir, emprant una veu característica, un accent rogallós que mai havia escoltat a ningú. Continuà: Si es pensen que ara agafaré les pedres jo mateix i refaré el pont en una nit... Aixecà la veu de manera que va esdevenir com un tro: Així! Vist i no vist! El pont ja és aquí!. Baixà el volum ara: van molt equivocats.

El meu poder ha minvat molt. Vulguis o no, m´he fet vell. Ja no tinc l´esma que tenia, quan vaig aixecar el pont per primera vegada... Va somriure encara amb posat més mefistofèlic, tot clavant-me els seus ulls de negra nit. Suposo que per veure què hi veia a dins meu. Per seguir parlant tot seguit, al copsar alhora els meus silencis i buit interior: Per més que, si algú volgués col·laborar amb una ànima o dues... Potser, a canvi, els deixaria fet el pont: com nou de trinca, en poques hores. Continuava barrant-me el pas. M´observava com la Serp que era, a punt d´empassar-se un ratolí com jo. Les cames em tremolaven, ja podeu suposar-ho. Però per a Ell devia ser normal: tothom s´acollonia quan parlaven directament amb Ell o Ell els parlava. Aquest era el cas ara. La veu també em feia fallida. Només se´m va ocórrer dir-li amb vocalització trèmula: No pensareu pas en la meva d´ànima? No estic pas per brocs, jo! A més: a canvi d´un pont, que la casa de la Vila hauria d´haver restituït fa molts d´anys!... Per què no aneu a proposar-ho a qui toca? Potser algun regidor ven la seva ànima a canvi del pont. Potser, si li prometeu més prebendes, les que soleu proposar a canvi d´ànimes immortals, fareu el negoci del segle... Alguns polítics solen ser ambiciosos...
L´ombra va fer un remolí, sobtadament. El moviment espantà uns quants gavians que xisclaren a l´uníson. Merci! Ho tindré en compte, va dir-me. Tot seguit confessà: Em faltaven idees per desencallar l´assumpte. Fins ara! Somrigué de nou. Em deixà amb la Seva mirada clavada a l´enteniment. L´ombra s´atenuà. S´esfumà, abandonant a la barana del pont un buit, encara més fred que l´ambient. Llavors vaig caminar cap al final del pont de Pedra, sense trobar més obstacles. Vaig girar el cap cap a l´altra punta, envers d´on jo venia. La noia s´havia allunyat i els dos guripes xerraven animadament entre ells. Mentrestant, el gos seia, avorrit i trist. Potser pensant pensaments inabastables als humans.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/05/06/xerrada-dimoni-del-pont/911829.html?utm_source=rss